

Arrest

nr. 247 963 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TOP
Brederodestraat 146
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die verzoeker had ingediend met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote. Ze luidt als volgt:

“in uitvoering van artikel 52 §4 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13 03 2020 werd ingediend door:

Naam: H.
Voorna(a)m(en): S.
Nationaliteit: Servier
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: Pristina
identificatienummer in het Rijksregister: ...
Verblijvende te/verklaart te verblijven te ...

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, de genaamde H., V. (...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15 12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid 1°. moeten bewijzen dat de Belg 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14. § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt

Ter staving van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten van de referentiepersoon voorgelegd:

- Attest van erkenning van handicap' uitgereikt door de FOD Sociale Zekerheid dd. 31 10 2018 voor de periode van 01 06 2016 tot 30 04 2019
- Attest van erkenning van handicap uitgereikt door de FOD Sociale Zekerheid dd. 06 05 2019 voor de periode van 01 06 2019 tot 30 04 2021
- Uittreksels Bank Belfius (22 01 2020 en 25 02 2020) waaruit blijkt dat de referentiepersoon een inkomen ontvangt van 940.41 euro

Op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden besloten dat de referentiepersoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt. Volgens de voorgelegde documenten beschikt de referentiepersoon heden over een maandelijks inkomen van 940, 41 euro. Echter, dit is niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals voorgeschreven door bovenvermeld artikel 40ter van de wet van 15 12 1980. Dat komt heden immers op 1505,78 euro per maand.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42. § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoefteanalyse te worden gemaakt in dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage I9ter opgemaakt op 13 03 2020 uitdrukkelijk werd opgenomen dat Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.

Er kan van dit bedrag worden afgeweken voor zover wij kunnen vaststellen, aan de hand van het concrete bestedingspatroon van de betrokken partners dat de Belg ook voldoende in het levensonderhoud van hen beiden kan voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

Daartoe dient DVZ op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden

Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat de referentiepersoon maandelijks een inkomen ontvangt van de FOD sociale Zekerheid van 940,41 euro Dienovereenkomstig mag worden aangenomen dat de referentiepersoon ofwel een beperking heeft ofwel een zwakke gezondheid Dit vraagt ongetwijfeld extra medische kosten, extra zorg (die ook moet betaald worden). Wat de andere kosten van het gezin betreft baseren we ons onder andere op de huurkost van 600 euro per maand Er blijft nadien 340.41 euro over voor de facturen van de nutsvoorzieningen, de mobiliteitskosten van het gezin, de verzekeringskosten allerhande, de kosten voor media en communicatiemiddelen en de variabele kosten die aan voeding, kledij, vrije tijd worden besteed. We kunnen met zekerheid besluiten dat de beschikbare bestaansmiddelen van de Belg ontoereikend zijn Ze zijn niet eens ter waarde van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn Aangezien minstens één van deze voorwaarden met vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden met volledig onderzocht Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van "artikel 40ter en artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, juncto de artikelen 2 en 3 van de 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel".

Verzoeker geeft de volgende toelichting:

"Verzoeker is van Servische afkomst en heeft een partner, mevr. H. V., die de Belgische nationaliteit heeft. Op basis van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging ingediend.

Conform de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidplicht dienen bestuurshandelingen van besturen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Bovendien moeten deze motiveringen afdoende zijn.

De verwerende partij gaat ervan uit dat mevr. H. V., gelet op het feit dat ze een inkomen ontvangt van de FOD sociale zekerheid, ofwel een beperking heeft of een zwakke gezondheid.

Echter voldoet mevr. H. V. niet aan de voorwaarden voor een Integratietegemoetkoming (stuk 3). Op basis van het medisch onderzoek behaalde zij slechts 6 punten op 18. Hieruit kan worden afgeleid dat zij niet dermate hulpbehoevend is. Er zijn bijgevolg geen extra medische kosten of andere extra zorg nodig.

Verwerende partij heeft het nagelaten dit verder te onderzoeken, en gaat enkel op basis van een uitkering van de FOD sociale zekerheid ervan uit dat er extra kosten zullen zijn.

Aldus heeft verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht geschonden daar zij die beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en op deze manier niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te nemen. De bestreden beslissing wordt op een bijzonder onzorgvuldige wijze opgesteld en geargumenteed. De zorgvuldigheidsplicht is in casu zeer duidelijk geschonden."

2.1.2. Verzoeker betwist niet dat zijn Belgische echtgenote (de referentiepersoon) niet beschikt over de krachtens artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) vereiste

toereikende bestaansmiddelen omdat het maandelijkse inkomen van 940,41 euro geen 120 % van het leefloon bedraagt. Wél is hij van oordeel dat bij het uitvoeren van de behoefteanalyse conform artikel 42 van de Vreemdelingenwet de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden nu de verwerende partij ervan uitgaat dat mag worden aangenomen dat de referentiepersoon een inkomen ontvangt van de FOD Sociale Zekerheid, dat dit betekent dat zij ofwel een beperking heeft ofwel een zwakke gezondheid en dat dit extra medische kosten en extra zorg met zich meebrengt die betaald moeten worden.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De motivering betreffende de behoefteanalyse luidt als volgt:

“Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoefteanalyse te worden gemaakt in dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat m de bijlage I9ter opgemaakt op 13 03 2020 uitdrukkelijk werd opgenomen dat Voor zover de bestaansmiddelen met ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.

Er kan van dit bedrag worden afgeweken voor zover wij kunnen vaststellen, aan de hand van het concrete bestedingspatroon van de betrokken partners dat de Belg ook voldoende m het levensonderhoud van hen beiden kan voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

Daartoe dient DVZ op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden

Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat de referentiepersoon maandelijks een inkomen ontvangt van de FOD sociale Zekerheid van 940,41 euro. Dienovereenkomstig mag worden aangenomen dat de referentiepersoon ofwel een beperking heeft ofwel een zwakke gezondheid Dit vraagt ongetwijfeld extra medische kosten, extra zorg (die ook moet betaald worden). Wat de andere kosten van het gezin betreft baseren we ons onder andere op de huurkost van 600 euro per maand Er blijft nadien 340.41 euro over voor de facturen van de nutsvoorzieningen, de mobiliteitskosten van het gezin, de verzekeringskosten allerhande, de kosten voor media en communicatiemiddelen en de variabele kosten die aan voeding, kledij, vrije tijd worden besteed. We kunnen met zekerheid besluiten dat de beschikbare bestaansmiddelen van de Belg ontoereikend zijn. Ze zijn niet eens ter waarde van het leefloon voor een persoon met gezinslast.”

De verwerende partij verwijst naar het inkomen van 940,41 euro en de huurkost van 600 euro zodat er na aftrek nog 340,41 euro over blijft voor alle gebruikelijke kosten die een huishouden heeft. Verzoeker toont in eerste instantie niet aan dat het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat 340,41 euro voor de facturen van de nutsvoorzieningen, de mobiliteitskosten van het gezin, de verzekeringskosten allerhande, de kosten voor media en communicatiemiddelen en de variabele kosten die aan voeding, kledij, vrije tijd worden besteed, ontoereikend zijn. In die optiek kan verder alleen maar worden vastgesteld dat de verwerende partij inderdaad wel in het algemeen stelt dat er wellicht extra medische kosten zijn ingevolge de situatie van de referentiepersoon, maar dat zij deze extra kosten niet betreft in de opsomming van de normale huishoudelijke kosten die moeten worden betaald met het bedrag van 340,41 en op grond waarvan zij tot de vaststelling komt dat deze ontoereikend zijn. De verwijzing naar mogelijke extra medische kosten voor zorg is dan ook overtoollig, en verzoeker heeft geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van zijn argumentatie ertegen, nu dit toch niet tot een andere beoordeling van de behoefteanalyse zou leiden en dus niet tot een andere beslissing.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending *“artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van de artikelen 2 en 3 van de 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”*.

Verzoeker zet het volgende uiteen:

“Art. 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op een eerbiediging van het privé-en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is al het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, openbare orde, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 EVRM is direct toepasbaar in het Belgisch intern recht.

Art. 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (EHRM 21 JUNI 1988, Berrehab t. Nederland)

Bovendien kent het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaste rechtspraak die stelt dat de beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83)

Zowel de vrouw als de kinderen van verzoeker verblijven gedurende een lange periode in het Rijk. Het hele gezinsleven van verzoeker speelt zich hier af.

In de bestreden beslissing wordt er op geen enkele wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker, noch wordt er melding van gemaakt.

De bestreden beslissing is aldus een schending van artikel 8 EVRM en is een onredelijke beslissing. De evenredigheidsstoets werd niet correct toegepast.

Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij op geen enkel ogenblik afdoend rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker, dat zich duidelijk hier in België afspeelt.”

2.2.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, en het verwijt aan het adres van de verwerende partij dat er geen proportionaliteitstoets werd doorgevoerd in het kader van de beslissing over de aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en er niet over wordt gemotiveerd, moet in eerste instantie worden vastgesteld dat uit het eerste middel blijkt dat er geen toereikende bestaansmiddelen zijn aangetoond. Voorts moet erop worden gewezen dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cfr. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Ter zake kan worden verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013, waarin onder meer het volgende werd gesteld:

“B.64.7. De verzoekende partijen voeren ten slotte nog aan dat het instellen van een inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen, afbreuk zou doen aan het recht op de bescherming van het gezinsleven en aan het recht om te huwen. Aldus zou artikel 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 strijdig zijn met de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 8, 12 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste

beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.”

En, onder punt B.52:

“B.52.1. De zorg om de gezinshereniging van de Belgen te contingencyen vertrekt van de vaststelling dat « de meeste gevallen van gezinshereniging betrekking hebben op Belgen die in ons land uit migranten zijn geboren, of die Belg zijn geworden dankzij de snel-Belg-wet » (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 166).

De wetgever heeft redelijkerwijs rekening kunnen houden met het feit dat, wegens verscheidene wetswijzigingen, de toegang tot de Belgische nationaliteit in de loop van de laatste jaren is vergemakkelijkt, zodat het aantal Belgen die een aanvraag tot gezinshereniging kunnen indienen ten voordele van hun familieleden, aanzienlijk is toegenomen.

B.52.2. Hoewel zij het gevolg is van een keuze van de wetgever, maakt die omstandigheid het mogelijk de relevantie te verantwoorden van het verschil in behandeling teneinde de migratiestromen te beheersen die de gezinshereniging doet ontstaan. Zelfs in de veronderstelling dat sommige lidstaten van de Europese Unie op dezelfde wijze als België de toegang tot hun nationaliteit hebben vergemakkelijkt, vermocht de wetgever zich redelijkerwijs te baseren op het feit dat het aantal van hun onderdanen die in België verblijven beperkt zou blijven en dat het verblijf van die laatsten aan striktere voorwaarden is onderworpen dan het, in beginsel absolute, recht van de Belg om op het nationale grondgebied te verblijven.

Ten aanzien van een Belg striktere voorwaarden inzake gezinshereniging opleggen dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger blijkt dus ten opzichte van die doelstelling een relevante maatregel. Voor zover ze daarmee evenredig zijn, kunnen de drie door de verzoekende partijen bekritiseerde verschillen in behandeling bijgevolg worden verantwoord wegens de doelstelling die erin bestaat de migratiestromen te beheersen.

De omstandigheid dat de Belg die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, aan de toepassing van die striktere voorwaarden ontsnapt, doet aan die conclusie geen afbreuk. In het kader van een immigratiebeleid, dat tot complexe en ingewikkelde afwegingen noopt en waarbij rekening dient te worden gehouden met de vereisten die voortvloeien uit het recht van de Europese Unie, beschikt de wetgever over een ruime beoordelingsbevoegdheid.

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het sociaalezekerheidsstelsel te verzekeren. Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.”

Gelet op het voorgaande, en aangezien niet aannemelijk is gemaakt dat is voldaan aan de inkomensvoorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingewet, moest door de verwerende partij in het kader van het onderzoek naar het voldaan zijn aan de voorwaarden tot gezinshereniging in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet worden overgegaan tot een proportionaliteitstoets, en is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond. Ten overvloed moet er nog op worden gewezen dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS